

Peter Cuijpers

David in het land van de Filistijnen

'Maar David zei in zijn hart: Ik zal op een dag nog eens door Sauls hand weggevaagd worden. Er is voor mij niets beters te doen dan met spoed te ontkomen naar het land van de Filistijnen (...), en zo zal ik uit zijn hand ontkomen'
(1 Sam. 27:1-2).

1 Samuel 27, 29, 30

Eigen wegen

David is in veel opzichten een type van de Heer Jezus, de Man naar Gods hart. Maar in de geschiedenis die we nu overdenken zien we hem als een mens net zoals wij (Jak. 5:17). De Bijbel is een betrouwbaar en eerlijk boek, dat de zaken niet mooier voorstelt dan ze zijn. De minder fraaie gebeurtenissen in het leven van gelovigen worden in Gods Woord niet overgeslagen, ook niet bij David! De keuze van David om zijn heil in het land van de Filistijnen te zoeken was niet naar Gods gedachten. David was door Saul vogelvrij verklaard en hij zat hem voortdurend op de hielen. Hij voelde zich als een veldhoen dat werd nagejaagd op de bergen (1 Sam. 26:20). Lange tijd had hij op God vertrouwd, maar op een gegeven moment kwam hij op het punt dat hij niet langer op zijn God vertrouwde en naar de Filistijnen vluchtte, de aartsvijanden van Gods volk. Bij dit besluit raadpleegde hij God niet, maar steunde hij op zijn eigen inzicht (vgl. Spr. 3:5-6). Hij verliet hiermee het pad van het

geloof, en zoals we zullen zien heeft dit voor een kind van God altijd nadelige gevolgen.

Jakobus schrijft dat wij allen dikwijls struikelen (Jak. 3:2). Het kromme pad dat David was ingeslagen lag vol obstakels, waarover hij struikelde. Hetzelfde zien we in het leven van Abram. Ook de vader van de gelovigen kwam in omstandigheden terecht waarin hij niet langer op God vertrouwde. Door honger gedreven zocht hij zijn toevlucht in Egypte om daar als vreemdeling te verblijven. Deze verkeerde keuze had tot gevolg dat hij struikelde. De farao zou wel eens een oogje kunnen slaan op zijn knappe vrouw, en Abram was zijn leven dan niet meer zeker! Met een leugen probeerde hij zijn leven te redden door bij de farao te doen alsof Sarai zijn zuster was. Hij verloochende dus zijn vrouw en bracht haar in een hachelijke situatie. Waarvoor hij zo bang was geweest, gebeurde werkelijk. Sarai werd in het huis van de farao gehaald, en hij deed er alles aan om haar aan zijn harem toe te voegen. God stak er echter een stokje voor. Toen alles aan het licht was gekomen, werd Abram door de farao het land uitgezet en moest hij beschaamd de aftocht blazen (Gen. 12:10-20).

Abram werd door *honger* gedreven om het pad van het geloof te verlaten, en David door *vervolging*. Er kunnen meerdere oorzaken zijn dat een kind van God ervoor kiest de smalle weg van het geloof verlaten. Paulus kon zeggen: '*geen uitweg ziende, maar niet geheel zonder uitweg*' (2 Kor. 4:8). Zo spreekt het geloof! Problemen horen bij het leven. Soms zien we geen uitweg, maar hoe uitzichtloos de situatie ook is, laten we op God blijven vertrouwen, want een weg naar eigen inzicht leidt tot schade en schande.

Het geloof wordt beproefd

Ons geloof wordt beproefd (zie Jak. 1:2-4; 1 Petr. 1:6-7). Toen het geloof van Abram en dat van David werd beproefd, handelden zij naar eigen inzicht; ze vertrouwden op hun verstand zonder God te raadplegen. En wij? Hoe vaak ontbreekt het ons aan wijsheid! Als het water ons tot de lippen is gestegen, doen we soms de vreemdste dingen. In plaats van God om wijsheid te bidden (Jak. 1:5), steunen we op ons eigen verstand; en dat heeft altijd negatieve gevolgen. Bij Abram en ook bij David leek het aanvankelijk zo, dat ze de juiste keuze hadden gemaakt. Het probleem waarmee ze worstelden, was immers opgelost. Abram had weer een volle maag en David werd niet langer door Saul vervolgd. Eindelijk rust!

Maar al gauw bleek dat ze een doodlopende weg waren ingeslagen. God is echter genadig en trouw. Zoals Hij deze dienstknechten van Hem niet liet vallen, doet Hij

dat evenmin met u en met mij. Maar hoe anders had het kunnen gaan, als zij op God hadden vertrouwd! Als zij in de beproeving hadden volhard, zou Hij hun geloof niet beschaamd hebben. Voor Hem is immers niets te wonderlijk. Op wonderbare wijze zou Hij uitkomst hebben gegeven. God laat beproevingen toe, opdat Zijn werken in ons leven openbaar worden. Voor een kind van God is er bijna geen grotere vreugde dan te ervaren dat hij in de meest uitzichtloze omstandigheden door God wordt geholpen. Wie het aandurft op God te vertrouwen, zal ervaren dat zijn geloof wordt versterkt. Maar wat nog belangrijker is: Gods naam wordt erdoor verheerlijkt (vgl. Ex. 14:9-18).

*'Wie maar de goede God laat zorgen
en op Hem hoopt in 't bangste gevaar,
is bij Hem veilig en geborgen,
die redt Hij goddelijk, wonderbaar'.*

Geestelijke liederen 222:1

David bij de Filistijnen

David en de zeshonderd mannen die bij hem waren, vertrokken samen met hun gezinnen naar Gath. Daar mochten zij gaan wonen bij de gratie van koning Achis. David verbleef er met zijn beide vrouwen: Ahinoam, uit Jizreël, en Abigaïl uit Karmel, de weduwe van Nabal. Dit nieuws bereikte koning Saul al snel en hij staakte de achtervolging. Op het verzoek van David om ergens op het platteland te mogen wonen, schonk Achis hem de stad Ziklag. Een jaar en vier maanden bleven zij in het gebied van de Filistijnen wonen.

Vervolgens wordt ons meegedeeld hoe het leven van David er in die periode uitzag. David en zijn mannen overvielen de Gesurieten, de Girzieten en de Amalekieten: volken die van oudsher bij Sur langs de weg naar Egypte woonden. Zij doodden alle mensen in het gebied dat zij overvielen en eigenden zich de schapen, ossen, ezels, kamelen en kleding toe, voordat zij terugkeerden naar hun thuisbasis. Wanneer Achis vroeg: 'Waar hebt u vandaag een inval gedaan?', dan was het antwoord: 'In het Zuiderland van Juda en in het Zuiderland van de Jerahmeëlieten, of in het Zuiderland van de Kenieten'. Op zijn rooftochten spaarde David niemand; man noch vrouw liet hij in leven om naar Gath mee te voeren. Anders zouden zij hem misschien hebben verraden. *Zo was zijn handelwijze al de dagen dat hij in het land*

van de Filistijnen woonde (vs. 11). Tijdens zijn verblijf bij de Filistijnen was het dus Davids gewoonte te roven, te moorden en te liegen! Dit is bepaald niet het gedrag dat we van hem zouden verwachten. Zóver kan het echter komen, als een kind van God niet langer op God vertrouwt en een weg inslaat die van Hem afvoert. David werd zelfs aangesteld als vertrouweling en als lijfwacht van koning Achis (1 Sam. 28:2). Paulus waarschuwt ons dat *verkeerde omgang goede zeden bederft* (1 Kor. 15:34). Davids vertrouwelijke omgang met de Filistijnen liet duidelijk diepe sporen na in zijn leven.

De geestelijke betekenis van de Filistijnen

Volgens Amos 9:7 kwamen de Filistijnen van het eiland Kaftor, dat is Kreta. Zij zijn via de Middellandse Zee richting Egypte getrokken en daarvandaan het land Kanaän binnengegaan. Dat zij niet door de Jordaan zijn getrokken, betekent geestelijk gesproken dat zij niet met Christus gestorven en opgestaan zijn. Via een 'eigen weg' zijn ze het land Kanaän binnengegaan (zie Ex. 13:17). Dat was een korte weg van elf dagen, zonder het vlees in de dood te moeten brengen. De Filistijnen waren wel de ergste vijanden van het volk van God. In de dagen van Saul zorgden zij ervoor dat er geen wapens waren in Israël (1 Sam. 13:19-22).

Ze zijn een beeld van mensen die zich op het christelijk erf bevinden, maar niet opnieuw geboren zijn. Zij hebben Gods Geest niet en worden *onbesneden* genoemd (Richt. 14:3; 15:18). Dit betekent dat zij niet in Gilgal – de plaats van de besnijdenis – zijn geweest toen zij het land Kanaän binnentrokken. Het zijn mensen in het vlees, die Christus niet toebehoren (Rom. 8:8-9). Mensen die niet opnieuw geboren zijn, hebben ook andere gewoonten dan ware gelovigen. In naam kunnen zij christen zijn, maar hun handel en wandel toont aan dat het naambelijders zijn. Ze noemen zich christen, maar gedragen zich niet als zodanig. Als wij vertrouwelijk met hen omgaan, blijft dit niet zonder gevolgen voor ons geestelijk leven. Al snel nemen we hun gedrag en denken over. Het begint klein, maar je merkt dat de goede zeden veranderen. Een leugentje om bestwil moet bijvoorbeeld kunnen. We gaan anders denken over samenwonen, homoseksualiteit, abortus en euthanasie. Deze zaken zijn allang geen thema meer in veel kerken. Je mag bijna niet meer hardop zeggen: daar waar dit soort zaken worden getolereerd, horen kinderen van God niet thuis. Zij worden ertoe opgeroepen uit hun midden weg te gaan en zich van hen af te scheiden (zie 2 Kor. 6:14-18).

Waarom waarschuwt God zo ernstig hiervoor? Omdat het 'aanraken', d.i. de vertrouwelijke omgang met deze mensen ons *verontreinigt*. En met onreine

mensen kan God geen gemeenschap hebben. Wie dan ook beweert dat hij in het land van de Filistijnen met een goed geweten met God kan wandelen, bevindt zich waarschijnlijk al veel te lang onder hen! Tijdens de zestien maanden die David heeft doorgebracht bij de Filistijnen heeft hij geen enkele psalm geschreven waarin God werd grootgemaakt. Gods Geest kon hem niet meer gebruiken, en er kwam geen woord van God. Nergens lezen we dat de Heere tot hem, of dat hij tot de Heere gesproken heeft. Er was geen openbaring of gebedsleven. Ook werden er geen offers gebracht – geen aanbidding. Het was een tijd van geestelijke dorheid in het leven van David. Laten we deze waarschuwing dus ter harte nemen, want wij zijn niet beter dan hij.

1 Samuel 29

Het was oorlog tussen de Filistijnen en de Israëlieten. De Filistijnen brachten hun legers bijeen bij Afek, terwijl de Israëlieten hun kamp hadden opgeslagen bij de bron die in Jizreël is. Toen de Filistijnse stadsvorsten met hun troepen in afdelingen en bataljons voorbijtrokken, marcheerden David en zijn mannen in het gezelschap van koning Achis achterin de legereenheid. Dit beviel de Filistijnse aanvoerders niet en ze vroegen wat die *Hebreeërs*¹ daar moesten? Koning Achis zei: *'Is dit David niet, dienaar van Saul, de koning van Israël, die sinds jaar en dag bij mij is? Ik heb niets kwalijks in hem gevonden van de dag af dat hij afvallig werd, tot op deze dag'* (vs. 3).

Achis nam het dus op voor David en probeerde de stadsvorsten ervan te overtuigen dat ze David volledig konden vertrouwen. Maar zij namen daarmee geen genoegen. Geërgerd zeiden ze tegen Achis dat hij hem moest terugsturen naar de woonplaats

1 De naam Hebreeër komt het eerst voor in Genesis 14:13. Men beschouwt dit als een afleiding van het werkwoord 'abar', dat doorgaan of doortrekken betekent. Zij op wie dit werd toegepast, waren dan *zwerfers*, *nomaden* (vgl. Hebr. 11:13-16). Het wordt ook afgeleid van Heber, waarvan de betekenis is: *'van de overzijde'*. Daarmee werd bedoeld op mensen die van de overzijde van de Eufraat kwamen. Dit zien we duidelijk bij Abram, want zijn vroegere woonplaats Ur lag daar (vgl. Joz. 24:2-3). Aan de overzijde van de rivier had hij de afgoden gediend. Maar God riep hem vandaar weg om Hem te dienen. Allen die *'van de overzijde'*, die vanuit de wereld tot God gekomen zijn, mogen Hem nu dienen (1 Thess. 1:9-10). Zij zijn *'zwerfers'*, vreemdelingen en bijwoners op reis naar het hemels vaderland. Gods vijanden kijken neer op de mensen van de overzijde: de Hebreeërs. Voor de Egyptenaren was het een gruwel samen met hen de maaltijd te gebruiken (Gen. 43:32). Des te opmerkelijker was het dat God Zich met hen één maakte en Zich aan de farao bekendmaakte als de God van de Hebreëën (Ex. 3:18). Hij schaamde Zich niet de God te zijn van dit door de Egyptenaren verachte volk. Zo zien we dat de mensen van de wereld, de Egyptenaren, de Hebreeërs verachtten; en dat naambelijders, de Filistijnen, hen niet vertrouwden.

die hij hem had aangewezen. Zij vertrouwden David niet; het risico was te groot dat hij zich tegen hen zou keren. Dit was voor hem immers dé gelegenheid om bij zijn heer weer in de gunst te komen! Zij zeiden: *'Is dit niet die David van wie ze in de reidansen in beurtzang zongen: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden?'*

Achis voelde aan dat het menens was en hij liet David en zijn manschappen bij zich roepen. Hij drukte David op het hart dat het niet aan hemzelf lag, dat hij niet met hen mocht meestrijden. Vanaf het begin had hij gemerkt dat David een eerlijk man was, die men volledig kon vertrouwen. De andere stadsvorsten dachten er echter anders over en waren het niet met hem eens. *'Keer daarom nu terug, en ga in vrede, opdat u niets doet wat slecht is in de ogen van de stadsvorsten van de Filistijnen'* (vs. 4-7).

In plaats dat David deed wat Achis hem opdroeg, begon hij te protesteren: *'Maar wat heb ik gedaan? Of wat hebt u in uw dienaar gevonden, van de dag af dat ik bij u geweest ben, tot op deze dag, dat ik niet mag gaan strijden tegen de vijanden van mijn heer, de koning?'* Achis was echter vastbesloten en hij had het beste met hem voor: *'Ik weet het; werkelijk, u bent goed in mijn ogen, als een engel van God, maar de bevelhebbers van de Filistijnen hebben gezegd: Laat hem niet met ons mee ten strijde trekken'* (vs. 8-9). Hij zei ook: *'Sta morgen vroeg op en vertrek zodra het licht wordt. Toen stond David vroeg op, hij en zijn mannen, om 's morgens weg te gaan, om terug te keren naar het land van de Filistijnen. De Filistijnen daarentegen trokken naar Jizreël'* (vs. 10-11). Wie had ooit gedacht dat de man die eens de Filistijnse kampvechter Goliath had verslagen, zij aan zij met de Filistijnen wilde optrekken om tegen zijn eigen volksgenoten te vechten? Hoe diep kan men zinken! Het was Gods genade die hem hiervoor bewaarde.

Hier zien we wat er kan gebeuren met een gelovige, die een weg inslaat die steeds verder van God wegvoert. Het kan zelfs zover komen dat hij een vijand wordt van zijn eigen volk. Iemand die toenadering zoekt tot de Filistijnen, tot naambelijders, zal daarvan altijd de negatieve gevolgen ondervinden. Al snel wordt hun gedachtegoed overgenomen. Men gelooft bijvoorbeeld niet meer in de onfeilbaarheid van het geïnspireerde Woord van God. De Filistijnen kunnen het niet hebben dat de waterputten in het land van God weer worden opgegraven (Gen. 26:15-22). De bronnen die met aarde waren dichtgestopt, spreken van het krachteloos maken van het Woord van God. Het opgraven van een waterbron veroorzaakt altijd twist met de Filistijnen. Er is maar één manier om hieraan te ontkomen: Vertrek uit hun land!

Toen Izak uit het land van de Filistijnen vertrok, groef hij een andere bron op waarover men geen onenigheid kreeg. Die noemde hij Rehoboth, want hij zei: '*Nu heeft de HEERE ruimte voor ons gemaakt en zullen wij vruchtbaar zijn in dit land*' (Gen. 26:22). Rehoboth betekent ook 'ruimte'. Pas toen Izak zich ver genoeg van de Filistijnen had verwijderd, was er sprake van ruimte. Er was een einde gekomen aan de onenigheid over de bronnen. Er was ruimte om weer vrij te kunnen ademen en ongestoord van de waterbron te genieten. 'Nu zullen wij vruchtbaar zijn in dit land'. Onze geestelijke vruchtbaarheid ligt niet in onszelf, maar in de waterbron: het Woord van God, dat in ons werkt door de Heilige Geest. Dit water zal in u worden tot een bron van water, dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Bent u nog in het land van de Filistijnen en hebt u er genoeg van om telkens onenigheid te hebben over het Woord van God? Vertrek vandaar, en u zult ervaren hoe bevrijdend dit is! Abram werd door hongersnood gedreven om naar Egypte af te dalen, en David werd vervolgd en vluchtte daarom naar het land van de Filistijnen. Pastoraal gezien kunnen we hiervoor nog begrip opbrengen. Beiden bevonden zich immers in een noodsituatie. Maar voor iemand die om een andere reden overloopt naar de Filistijnen, kan ik geen enkel begrip opbrengen.

In het leven van Simson zien we de gevolgen van het koketteren met de Filistijnen: Simsons kracht was van hem geweken en de Filistijnen namen hem gevangen en staken hem de ogen uit (Richt. 16:19-21). Het licht, het geestelijk inzicht dat hij eens bezat was verdwenen! Laat niemand denken dat men spelletjes kan spelen met de Filistijnen. Zij waren de gevaarlijkste vijanden van het volk van God. Zelfs toen David koning was over heel Israël, ondervond hij nog de gevolgen van zijn verblijf bij de Filistijnen. Toen hij de ark overbracht naar Jeruzalem, deed hij dit niet zoals God had voorgeschreven op de schouders van de Levieten, maar gebruikte hij een nieuwe wagen *naar Filistijns gebruik* (zie 2 Sam. 6:3 en 1 Sam. 6:7).

1 Samuel 30

David was door de Filistijnen teruggestuurd. Drie dagen later kwamen hij en zijn mannen bij Ziklag. Tot hun ontzetting zagen zij dat de Amalekieten tijdens hun afwezigheid de stad hadden overvallen en platgebrand. Bovendien hadden zij alle vrouwen en kinderen gevangen genomen, *zonder iemand te doden*. David en zijn mannen waren in shock. Terwijl zij naar de rokende puinhopen keken, beseften zij wat er met hun geliefden was gebeurd. Toen dit tot hen was doorgedrongen, barstten ze uit in huilen tot ze niet meer konden. Ook Davids beide vrouwen, Ahinoam en Abigäil, waren als gevangenen meegevoerd.

David raakte erg in het nauw, want door het verdriet om hun geliefden waren alle mannen bitter gestemd. Als leidsman werd David verantwoordelijk gehouden voor dit drama. Zijn manschappen waren dan ook van plan hem te stenigen. Het is belangrijk hierbij stil te staan. David was een 'gezalfde'. In de context van deze geschiedenis is een gezalfde iemand die krachtig door Gods Geest is gebruikt en naam heeft gemaakt onder het volk van God. Als zo iemand zich op een heilloze weg begeeft, sluiten zich altijd wel enkele trouwe volgelingen bij hem aan (vgl. Hand. 20:30). Laat elke 'gezalfde' bedenken dat hij hiervoor volledig verantwoordelijk is. Als zijn avontuur ergens op de rokende puinhopen eindigt, kan hij zich niet excuseren door te zeggen dat hij niemand gedwongen heeft om hem te volgen op zijn heilloze weg. Zo werkt het niet in het Koninkrijk van God!

Er is hoop

Door te vluchten naar het land van de Filistijnen had David zichzelf in de nesten gewerkt. Opnieuw bevond hij zich in een uitzichtloze situatie, maar nu ging hij niet bij zichzelf te rade. Hij sterkte zich in de HEERE, zijn God, en beval de priester Abjathar de efod te halen. Daarop vroeg hij: Zal ik deze bende achtervolgen? Zal ik ze inhalen? En God zei tegen hem: Achtervolg ze, want u zult ze zeker inhalen, en u zult de gevangenen zeker bevrijden (vs. 7-8). Zoals God had gezegd, gebeurde het ook: *'Zo bevrijdde David alles wat de Amalekieten meegenomen hadden; ook bevrijdde David zijn twee vrouwen. Niemand van hen ontbrak, van de kleinste tot de grootste, tot de zonen en dochters toe, en niets van de buit, ja niets van alles wat zij voor zich meegenomen hadden. David bracht het allemaal terug. David nam ook al de schapen en de runderen mee'* (vs. 18-20).

De rokende puinhopen van Ziklag vormden een keerpunt in het leven van David. Toen zijn mannen hem wilden stenigen, kon hij geen kant meer op. In zijn benauwdheid klemde hij zich vast aan de HEERE, zijn God. En God is genadig! Wij horen hier geen enkel verwijt aan het adres van David. Wat zich ook in ons leven heeft afgespeeld, waardoor we in grote benauwdheid zijn gekomen, laten we ons sterken in de Heer. Hij redt uit alle nood en Hij maakt ons geen verwijt, als we ons in Zijn armen werpen (zie Ps. 107 en Luk. 15:11-24).

De HEERE had toegelaten dat de Amalekieten hun vrouwen en kinderen gevangen hadden genomen. Maar Hij had ook ervoor gezorgd dat hun geen haar werd gekrenkt! Als we bedenken dat David en zijn mannen alle Amalekieten in de gewapende strijd hadden uitgemoord, en daarbij ook de vrouwen en kinderen niet hadden gespaard, dan is het louter genade van God dat hun eigen vrouwen en

kinderen bij deze wegvoering in leven waren gebleven! In Zijn regeringswegen met ons moet God soms middelen gebruiken die zeker niet aangenaam zijn. De Amalekieten waren de tuchtroede in de hand van de Heere. Maar voor hen gold: tot hier toe en niet verder (vgl. Job 1:12; 2:6). God is trouw, Hij zal niet toelaten dat we verzocht worden *boven* wat we kunnen verdragen (1 Kor. 10:13). Op het moment dat David zich sterkte in de HEERE, zijn God, gaf Hij ook uitkomst. Beste lezer, wat David en zijn manschappen is overkomen, heeft God voor óns laten optekenen. Al deze dingen zijn hun overkomen als voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen (1 Kor. 10:11). Doe er uw voordeel mee!

Vanaf het moment dat David zich sterkte in de HEERE, zijn God, richtte Hij hem weer op en was de gemeenschap ook hersteld. Nu zien we in hem weer een type van de Heere Jezus. Zoals David zich in dit hoofdstuk over de Egyptische jongeman ontfermde, die een slaaf was van een Amalekitische man (vs. 11-15), zo ontfermt de Heer Jezus Zich over eenieder die een slaaf is van de duivel. Als je in Hem gelooft, ben je niet langer een slaaf van de duivel, maar behoort je Christus toe. Vanaf dit moment is Hij je Meester en mag je Hem dienen. De Egyptische jongeman kende David nog niet. Hij was bang dat David van hetzelfde kaliber was als zijn heer. We kunnen de Heere Jezus echter op Zijn woord vertrouwen. Hij wil Zich over ons ontfermen en Hij kon van Zichzelf zeggen: *'Ik ben zachtmoedig en nederig van hart'* (Matt. 11:29). Er is geen enkele reden om Hem te vrezen, want in de liefde is geen vrees. Wij hebben Hem dan ook lief, omdat Hij ons *eerst* heeft liefgehad (1 Joh. 4:18-19).

Sterke en zwakke broeders

Tweehonderd mannen waren echter te uitgeput om de achtervolging voort te zetten, en zij waren bij de beek Besor achtergebleven bij de bagage (vs. 9-10, 24). Volgens een aantal mannen die met David hadden meegestreden, telden die tweehonderd strijders niet meer mee. Zij hadden zichzelf buitenspel gezet, en mochten niet delen in de buit. David dacht hier echter totaal anders over en nam het voor hen op. Hier zien we waarom God hem een man naar Zijn hart noemde (1 Sam. 13:14). God maakt geen onderscheid tussen 'sterken' en 'zwakken'. Er zijn heel wat 'sterke' broeders, die in hun zelfvoldaanheid menen dat zij een streepje voor hebben op hun 'zwakke' broeders. Dan wordt het hoog tijd dat zij veranderen in hun denken!

David was niet te spreken over deze mannen. Gods Geest noemt hen ook slechte en verdorven mannen (vs. 21-25). Toch pakte David hen niet hard aan, maar wees hen op liefdevolle wijze terecht: '*Wie zou in deze zaak naar u luisteren?*' (vs. 24). Hij was niet vergeten dat zij samen met hem hadden gestreden tegen de Amalekieten. Maar het waken over de bagage telde voor David even zwaar als het strijden in de voorste linies. Het is zoals we in een lied zingen: '*Maar wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan*' (GL. 233).

In Gods Koninkrijk heeft eenieder een taak: de één is ertoe geroepen in de voorste linies te strijden, de ander om te waken over de bagage. Misschien mag ik het zo toepassen: er zijn broeders die door de Heer geroepen zijn om het evangelie te verkondigen op straat, markten, beurzen enz. Er zijn echter ook broeders die een andere roeping hebben: zij waken over de bagage. Dit waren de persoonlijke bezittingen die de mannen als een last met zich moesten meedragen. Zij die achterbleven bij de beek, waakten over die bezittingen. En denkt u dat de achtergebleven mannen in de geest niet bij hun strijdende broeders waren, toen zij bij de bagage waren achtergebleven?

Toen Paulus in Rome gevangen zat, vroeg hij aan Timotheüs om zijn mantel mee te nemen die hij bij Carpus had achtergelaten. De boeken, en vooral de perkamenten mocht hij niet vergeten (2 Tim. 4:13). Carpus is hier de broeder die bij de bagage was achtergebleven; hij waakte over de persoonlijke bezittingen van Paulus. Zo zijn er ook vandaag broeders, die waken over de brieven die Paulus en de andere schrijvers van de Bijbel ons hebben toevertrouwd. Hun taak is het als trouwe rentmeesters erop toe te zien dat niemand er met de Bijbel 'vandoor gaat'. En laten we hierover niet gering denken!

Toen David terugkeerde van de strijd, kregen de tweehonderd mannen hetzelfde deel als de vierhonderd die met hem hadden gestreden. De vierhonderd vonden dit onrechtvaardig en voelden zich benadeeld. Zij reageerden op dezelfde manier als de arbeiders in de gelijkenis, die als eersten waren ingehuurd om in de wijngaard van de heer te werken (zie Matt. 20:10-16). Er is onder gelovigen helaas veel gemopper. Er zijn altijd gelovigen die hun broeders en zusters bekritisieren, omdat zij in hun ogen zo weinig voor de Heer doen. Vooral de 'harde werkers' lopen het gevaar zich hieraan schuldig te maken (zie Luk. 10:38-42). Zonder dat zij zich hiervan bewust zijn, plaatsen zij zichzelf op de grondslag van de wet. *Maar hem nu die werkt, wordt het loon niet toegerekend uit genade, maar als verschuldigd* (Rom. 4:4). De Heer is soeverein, en Hij is aan niemand iets verschuldigd! Het loon dat wij ontvangen, wordt ons alleen toegerekend uit *genade*. Dit zien we in deze geschiedenis prachtig uitgebeeld.

Blijf in het land waar je thuishoort

We hebben stilgestaan bij het tweede bezoek van David aan het land van de Filistijnen. De eerste keer dat hij naar hun land vluchtte, gedroeg hij zich uit angst voor hen als een waanzinnige. De Filistijnen vroegen zich toen af wat ze met die krankzinnige man aan moesten (1 Sam. 21:10-15)? Na dit toneelspel nam David snel weer de benen.

Bij zijn tweede bezoek werd hij door Achis met open armen ontvangen en verbleef hij één jaar en vier maanden onder hen. We hebben overdacht dat de omgang met de Filistijnen toen ten koste ging van zijn goede gewoonten. Hier zien we niet de David zoals wij hem kennen. In het land van de Filistijnen gaat een kind van God zich anders gedragen.

Toen hij door de Filistijnen werd herkend als Gods gezalfde, deed hij zich voor als een waanzinnige en wist men niet wat men met hem moest doen. De andere keer paste hij zich zo volledig bij hen aan, dat zij niet wisten wat zij aan hem hadden. Een kind van God heeft bij naambelijders echter niets te zoeken. Laat hij dan ook blijven in het land waar hij thuishoort. Dat is voor hemzelf ook beter en maakt het voor alle partijen een stuk duidelijker!

